

In Memoriam. Onze Gevallenen

A. JAPPE ALBERTS

Nadat collega A. Jappe Alberts op 4 December 1944, na velerlei menschlievend, nopofferend, en vaderlandslievend werk, door den S.D. met zijn gehele gezin in hechtenis was genomen is hij, alle pogingen tot herkrijging van zijn vrijheid ten spijt, op Zondag 18 Februari 1945 in Heineoord gefusilleerd. Op Donderdag 12 Juli 1945 waren vele collegae tegenwoordig bij de eenvoudige en droeve begrafenis, waarbij zoo duidelijk bleek, hoe hoog hij in aanzien stond bij zijn beroepsgenooten.

Hij was dan ook een mensch als weinigen, die het betrachten van zijn plicht paarde aan een sterk gevoel voor rechtvaardigheid en eerlijkheid, zich volledig gevende aan zijn gezin, aan zijn praktijk en aan zijn beroep zonder daartegenover eischen te stellen.

Kenmerkend waren zijn naastenliefde, opofferingsgezindheid, onbaatzuchtigheid alsmede zijn strijdvaardigheid voor de handhaving van de waardigheid van het beroep, vooral ook toen in den oorlogstijd gevaren voor het accentueeren van de particuliere praktijk ontstonden.

De Rotterdamsche Tandartsen Vereeniging heeft in hem niet alleen een trouw en toegewijd lid en bestuurslid verloren, maar tevens een medestrijder uit het voorste gelid, die richting gaf aan het omvangrijke werk en met zijn rijke gaven van hoofd en hart en met inzet van zijn volle persoonlijkheid de R.T.V. schraagde en steunde en ook ieder lid persoonlijk zoo gaarne van dienst was.

Zijn nagedachtenis zal, in dankbare herinnering, als een lichtend voorbeeld in hooge eere blijven.

Rotterdam.
December 1945.

H. C. KRANENBURG

B. VAN DIJK

Op 12 April 1945 j.l. werd Bé van Dijk, één van mijn beste collegae, bij het uitvoeren van de opdracht, om een brug bij Heerde te behouden, door de „moffen” doodgeschoten.

Bé van Dijk, de laatste jaren beter bekend onder de naam „De Baas”, nam een vooraanstaande plaats in bij de ondergrondse beweging. Om alles te memoreeren, wat hij al zoo gepresteerd heeft, daarvoor is hier niet de plaats, maar wel kan ik verzekeren, dat vele onderduikers, joden en parachutisten hun leven aan hem te danken hebben. Ik denk daarbij aan de succesvolle overval op de Marechaussee-kazerne te Epe, waar hij meehielp drie joden, die daar zaten om den volgende dag op transport te worden gesteld, te bevrijden.

Hij was een stoere Fries, eischte veel van zich zelf maar óók van anderen. Als collega kon men op hem ten volste vertrouwen. Zijn ja was ja, z'n neen was neen. In de elf jaar, dat hij in Heerde gevestigd was, hebben wij nimmer oneenigheid gehad en is er een ware vriendschap tusschen hem en zijn collega uit den omtrek ontstaan. De herinnering aan hem zal steeds aangenaam zijn.

Op 20 April werd hij met nog vier slachtoffers met militaire eer begraven. Daar er geen leden van de Afdeling Overijssel aanwezig waren, dankte ik hem namens onze Maatschappij voor zijn vriendschap en collegialiteit.

Dat het offer, dat hij bracht niet tevergeefs moge zijn!
Hij ruste in vrede.

N. SCHUDEL, Epe